

[Enggaard.]

nem debatten her i dag, er, om der mellem socialdemokratiet og socialistisk folkeparti kan findes en sådan forståelse om ændring af de foreliggende forslag, at det kan bære igennem til et flertal. Det er vel hertil, interessen knytter sig i de kommende forhandlinger, og vi må konstatere, at også den debat, vi har haft her i eftermiddag, antyder, at det er det, interessen hos de to partier i første række samler sig om.

Niels Helveg Petersen: Med vilje søgte jeg i mit første indlæg at holde mig til nogle almene principper, fordi der er så mange enkeltheder i denne diskussion, som kunne fortjene at blive kommenteret, at det næsten ikke er til at nå ret meget af det igennem. Jeg bliver nødt til efter arbejdsministerens indlæg at komme ind på et par træk i denne diskussion af mere detailpræget karakter.

Jeg skal lade det med produktiviteten ligge; jeg forstår på arbejdsministeren, at dette forslag vil medføre en vældig forøgelse af produktiviteten. Jeg kunne også forstå på hr. Erik Andersen (Fr.borg amt), at det bestemt ikke var noget, man i øvrigt sigtede efter, sådan at skabe nye systemer, der skulle føre til mere produktivitet. Jeg vil lade den diskussion vente, til vi har P-plan 2. Lad os så se, om ikke regeringens økonomer har 2 forskellige skøn om produktivitetsudviklingen, ét med ØD og ét uden ØD; det kan jo have en vis interesse at se, om man fra økonomisk side er i stand til at beregne den forskel — jeg tvivler.

Så siger arbejdsministeren: nej, dette her vil skam ikke føre til øgede skatter, med en lang række begrundelser. Det synes jeg er interessant. I foråret modtog vi et papir fra regeringen, hvor der jo netop stod, at ved at udskyde ØD, opnåede man besparelser, altså skulle man skrive mindre ud i skat. I år drejer det sig ganske vist kun om 15 mill. kr., men til næste år er beløbet, hvis jeg ikke husker meget fejl, en besparelse på 105 mill. kr. ved ikke at sætte ØD i værk. Man kan

vist ikke fortænke os andre i, at når regeringen sparer penge ved at udsætte ØD, er vi så naive at tro, at ØD er noget, der kostede penge, hvis det var indført. Endelig vil jeg da pege på, at det jo ikke bare er statsbidrag, det her drejer sig om, når det drejer sig om skatter, det drejer sig jo også om kommunerne: $\frac{2}{3}$ af de offentligt ansatte er ansat i kommunerne, og dér gælder arbejdsministerens bemærkning selvsagt ikke.

Så var arbejdsministeren inde på nogle betragtninger, som jeg vil sige henhører under matadorspillet. Der var noget med, at der var nogle, der skulle have 160.000 kr. eller sådan noget ud af dette her; det var i diskussionen om, hvad den enkelte skulle have ud af det. Jeg synes, vi kan gøre den diskussion meget kort, og det tror jeg også kan lade sig gøre på møder rundt om i landet, for jeg tror, befolkningen forstår dette meget godt. De forstår meget godt, at det, der er afgørende for, hvad de har ud af det til sin tid, er den økonomiske situation til den tid og ikke noget om, hvad der står på et stykke papir. Hvis det var sådan, at alle fik 160.000 kr. eller et eller andet beløb, hvad ville finansministeren så gøre? Ville finansministeren så ikke komme og sige: ja men så er vi nødt til at inddrage pengene ad anden vej? Det afgørende er jo: hvorledes udvikler det private forbrug sig? Hvis det får en uacceptabel stigning på grund af udbetalingerne, må finansministeren gribe ind på anden måde. Det tror jeg enhver vil kunne forstå med de erfaringer, vi har med den økonomiske politik.

Så siger arbejdsministeren, at det er meget afgørende for regeringen at få alle lønmodtagere med, og det forstår jeg godt. Det er jo det, som i og for sig er kernepunktet i forslaget: at man vil prøve på at skabe sådan en lønmodtagerideologi, en alle omfattende lønmodtagerideologi, og de skal have fælles interesser, selv om de faktisk jo nok ikke har det så ofte.

Når vi ikke er tilhængere af at inddrage de offentligt ansatte under ØD-ordningen, hænger det just sammen med det, som vi